

இலவச காலாண்டு சமய திதழ்

AKARATHEEPAM

அகரம்

தீபம்

WWW.AKARAM.EU

14.10.2014 - 13.01.2015

இலவசம்
FREE

மார்கழி தேவர்களின் மாதம்!

மாலை: 01 - மலர்: 03

திருவள்ளூர் ஆண்டு 2045

துழைவாயில்...

ஆன்மீக அன்பர்களுக்கு வணக்கம்,

அன்பே சிவம் எல்லாம் சிவ மயம் என்பது ஆன்றோரும் சான்றோரும் போற்றும் சைவ நெறி. அதுவே சிறந்த ஆன்மீகம் என்பதையே புத்தரும் சித்தரும் போதித்த நெறிகள் குறிப்பிடுகின்றன. தமிழர் நாம் செய்யும் கருமம் அனைத்தும் திருவருளின் செயலாகவே கருதுவது மரபு. அந்த வகையில் திருவருளின் துணையால் அகரதீபம் 3வது இதழ் உங்கள் கரங்களை அடைந்துள்ளது.

மேலும் அகரதீபம் சிறப்பாகவும் என்னும் பல விடயங்களையும் இள்ளக்கியும் தொடர்ந்தும் உங்கள்கரங்களில் தவழ்ந்து வர ஆன்மீகவாதிகளும், ஆலயங்களும், ஆர்வமுள்ளோரும் பங்கு கொண்டு தங்கள் ஆதரவை நல்குமாறு அன்போடு கேட்டுக்கொள்வதோடு தாயகத்திலிருக்கும் சைவ ஆலயங்கள் பற்றிய வரலாற்று குறிப்புகள்,

புகைப்படங்கள் போன்றவற்றை எமக்கு அனுப்பி வைக்குமாறு அன்பாக வேண்டுகின்றோம்

பலர் இந்த இதழைத் தேடிப் பெற்றிருக்கலாம். சிலரை இது வலுக் கட்டாயமாக யாராவது கொடுத்த வற்புறுத்தலின் காரணமாக அடைந்திருக்கலாம். அப்படிக் கிடைத்த பின்னரும் கூட ஒரு சிலரே இதைப் படித்துப் பார்க்கும் வாய்ப்பைப் பெறலாம். அப்படிப் படித்த பின்னரும் மிகச் சிலருக்கே ஆன்மீக அறிவில் ஆர்வம் ஏற்படலாம். அந்த மிகச் சிலருக்கே அகரதீபம் பயன் தருவதாக அமையலாம்.

அப்படி ஒரு பயன் ஏற்படும் எனச் சிந்திக்கும் ஒரு சிலருக்கே எமது பணியில் இணையவும் பங்களிப்புச் செய்யவும் மனதில் தூண்டுதல் ஏற்படலாம். அப்படியான நிலையில் உள்ளவர்களிடம் நாம் வைக்கும்

ஆலயங்களுக்கான அறிவித்தல்!

‘அகரதீபம்’ இதழை பெற்றுக்கொள்வதற்கும், ஆலயங்களுக்கான விளம்பரங்களைப் பிரசுரிக்கவும் எம்மோடு தொடர்புகொள்ளவும்!

தொடர்புகளுக்கு:

00 49 23 81 98 77 897 - 00 49 151 11 55 78 90

உலவச காலாண்டு சமய துழை

GERMANY, SWITZERLAND, FRANCE, ENGLAND, DENMARK, NORWAY
HOLLAND, SWEDEN, ITALY, CANADA

கோரிக்கை ஒன்று உண்டு. அது தான் உங்கள் பங்களிப்பு. அவை ஆக்கம் தருவதாகவோ அன்பளிப்பு செய்வதாகவோ இருப்பின் எமது இளம் சந்ததியினரை அகர தீபம் ஊடாக நல்வழிப்படுத்த உங்களின் ஈடுபாடு பெரிதும் உதவும் என்பது எமது கருத்தாக உள்ளது.

உங்கள் ஆன்மீக ஆக்கம் இளம் தலைமுறையினருக்குப் புரியும் இலகு தமிழ் மொழி நடையில் இருப்பின் அவற்றை நாம் பிரசுரிக்க ஆர்வமாக உள்ளோம். ஆக்கம் வேறு இடங்களில் பிரசுரமானவையாக இல்லாமல் உங்களது சுயமான அதே வேளையில் ஆன்மீகம் நல்லொழுக்கம் வாழ்வியல் பற்றியவையாக இருப்பது அவசியம் எனக் கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறோம்.

இந்த இதழில் மார்கழி மாதச் சிறப்பு பற்றிய கட்டுரை வெளியாகிறது. அகர தீபம் பற்றிய உங்கள் விமர்சனங்கள் எமக்கு ஊக்கம் தரும் என்பதால் ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறோம்.

அகர தீபம்,
ஆசிரியர் குழு

அகர தீபம்

மாலை: 01 - மலர்: 03

தலைமை ஆசிரியர்:
க. இரவிந்திரன்

உதவி ஆசிரியர்:
ஆதவன்

ஆசிரியர் குழு:
வண்ணை தெய்வம்
வியாசன்

வடிவமைப்பு:
இ. ஈழமயூரன்

ஒப்பு நோக்குனர்:
திரு. செ. அமுதவாணன்

தொடர்புகளுக்கு:

European Tamils Union e.V.
PO. BOX 4153, 59037 Hamm
Germany

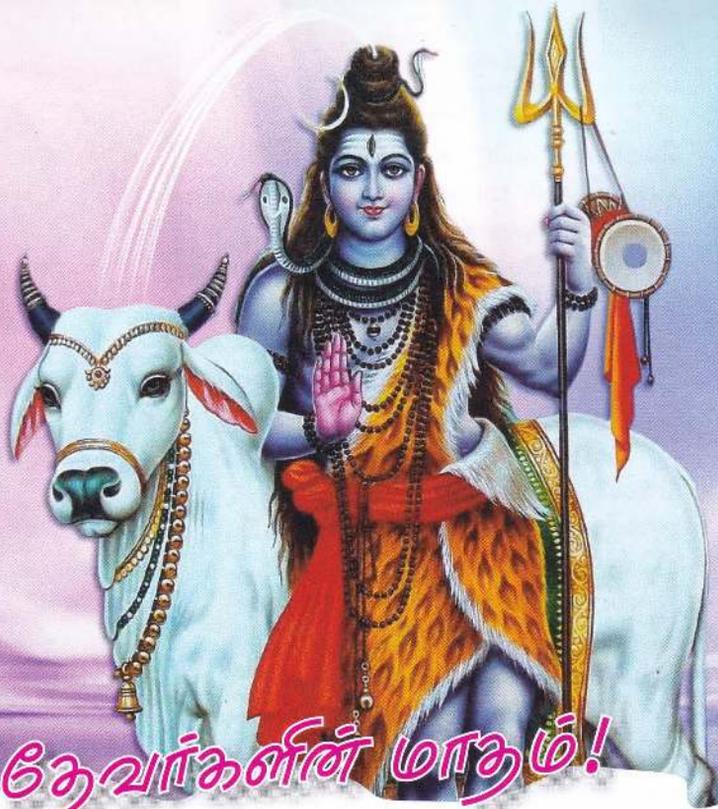
Tel: 00 49 23 81 98 77 897

Fax: 00 49 23 81 97 25 556

Email: akaratheepam@akaram.eu

www.akaram.eu

GERMANY, SWITZERLAND, FRANCE
ENGLAND, DENMARK, NORWAY
HOLLAND, SWEDEN, ITALY, CANADA

மார்கழி தேவர்களின் மாசும்!

சிவனை முழுமுதல் கடவுளாக வணங்கும் சைவர்களுக்கு சிவனின் சிறப்புத் திருநாளான மார்கழி திருவாதிரை நட்சத்திரத்தில் அவரது திருநடனக் காட்சி சிதம்பரத்தில் இடம் பெறும் மாதம் ஆகும். இத்தினத்துக்கு முந்தைய பத்து நாட்களும் திருமணம் ஆகாத தமிழ் பெண்கள் தமக்கு நல்ல சிவ பக்தி நிறைந்த கணவர் கிடைக்க விரதம் இருந்து சிவனை வழிபடுவர்.

இந்த விரதத்தை திருவெம்பாவை பாவை நோன்பு எனக் கூறுவர். அதிகாலையில் மணம் ஆகாத இளம் கன்னிப் பெண்கள் கூட்டமாக ஆற்றுக்குச் சென்று நீராடி இறைவனை வழிபட்டு விரதம் இருப்பர். விரதம் என்றால் உணவு உண்ணாது இருத்தல் எனத் தவறாகக் கருதப்படுகிறது.

உண்மையில் நாம் ஏதாவது ஒரு விடயத்தை மனதில் தீவிரமாக நினைத்து அதனை அடைவதே எண்ணமாக செயல்படுதல் என்பதே விரதம் அல்லது நோன்பு என்பர். திருவெம்பாவை நாட்களில் கன்னிப் பெண்களின் ஒரே நினைவாக இருப்பது நல்ல சிவ நெறி உள்ள கணவன் கிடைக்க இறைவனை வேண்டிச் சதா சிந்தித்து வழிபடுதல் என்பதாகும்.

ஆன்மீக கருத்தில் இறைவனை அடையும் பக்குவ நிலை அடையாத ஆன்மாக்கள் அனைத்தும் கன்னிப் பெண்கள் என உருவகம் செய்யப்படுகிறது. எனவே அனைவருக்கும் நல்ல சிவ சிந்தை உள்ளவர்களே கணவனாக மனைவியாக நண்பனாக நண்பியாக பெற்றோராக ஆசிரியராக குருவாக அமைய வேண்டும் என இறைவனை வரம் வேண்டி நோன்பு இருப்பதாக இந்நிகழ்வு அமைகிறது.

அப்படியான இறை நம்பிக்கை கொண்டவரோடு எமது வாழ்க்கை அமைந்தால் மட்டுமே நாம் கடவுளை அறிந்து அவரோடு இணைந்து இவ்வாழ்வை வாழ்ந்து மறு பிறப்பிலும் நலம் பெறலாம் அல்லது மோட்ச இன்பம் பெற முடியும் என்பது இந்து மதங்களின் நம்பிக்கை ஆகும்.

இந்த அடிப்படையில் திருமாலை அதாவது விஷ்ணுவை முழுமுதல் கடவுளாக கருதி வழிபடும் வைணவ சமயத்தாருக்கும் மார்கழி மாதம் சிறப்பாக கூறப்படுகிறது. கீதையை அருச்சுணனுக்கு உபதேசித்த கண்ணன் மாதங்களில் தாமே மார்கழி எனக் கூறியதாக வேத வியாசர் சொல்லி இருக்கிறார். ஆண்டாள் கண்ணனை எண்ணிப் பாடிய திருப்பாசுரங்கள் காதல் சுவை நிரம்பிய இலக்கிய நயம் கொண்ட தமிழ் பாடல்களாகும்.

மார்கழி மாதத்தில் அமாவாசை வந்தபின் வரும் பதினோராவது

நாளை வைகுண்ட ஏகாதசி எனவும் இந்த நாளில் திருமால் உறையும் வைகுண்டம் எனப்படும் இடத்தின் வாசல் கதவுகள் திறந்து அவரை பக்தர்கள் அடைவர் என்று வைணவர்களின் புடராணம் ஆன பாகவதம் கூறுகிறது. எனவே இந்த மாதத்தில் கன்னிப் பெண்கள் திருமாலை போற்றிப் பாடும் மரபை ஆண்டாள் திருப் பள்ளி எழுச்சிப் பாடல்கள் மூலம் தெரிவிக்கிறார்.

எனவே மார்கழி மாதத்தில் சைவர்கள் திருவெம்பாவை விரதம் இருப்பதாக மாணிக்க வாசகர் உருவகப் படுத்தி 21 இனிய தமிழ் இலக்கிய ஆன்மீக சுவை நிரம்பிய திருவெம்பாவை பக்திப் பாடல்களைப் பாடி உள்ளார். அதன் முதல் பாடலே “ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும் பெரும் சோதியை யாம் பாடக் கேட்டேயும் வாள் தடங்கண் மாதே வளருதியோ” எனத் தொடங்குகிறது.

அதன் பொருள் தொடக்கமும் முடிவும் இல்லாத அரிய . பெரிய சோதியைப் பற்றி நாம் பாடுவதைக் கேட்ட பின்னருமா வாள் போன்ற விழிகளை மூடத் துயில் கொள்கிறாயா ? என உள்ளது. எனவே தமிழரின் கடவுளுக்கு எந்த விதமான உருவமும் கிடையாது என்பதை முதலில் குறிப்பிடுகிறார். ஆகவே இன்று நாம் செய்யும் விக்கிரக வழிபாடுகளின் மூலம் தமிழரின் மத நம்பிக்கை பெரும் மாற்றம் கண்டுள்ளதை நாம் அறிய முடிகிறது.

இதே மார்கழி மாதத்திலேதான் ஐயப்பனை வணங்குவோரும் சபரி மலைப் பாத யாத்திரைக்கான நோன்பும் தை முதல் நாளில் மகர சோதி வழிபாடும் செய்கின்றனர். கிருஸ்தவ மதத்தினரும் ஏசுவின் அவதார நாள் என கொண்டாடும் நத்தார் பெருவிழாவும் இம்மாதத்தில் இடம் பெறுவதால் உலக அளவில் மார்கழி மாதம் முக்கிய இடம் பெறுகிறது.

ஆரிய மதக் கோட்பாட்டில் தேவர்களின் இரவுப் பொழுது இந்த மாதத்துடன் முடிவதாகவும் இதுவே தேவர்களின் அதிகாலை எனக் கூறத் தக்க வைகறைப் பொழுது எனவும் குறிப்பிடுவர். மகாபாரதக் கதையில் போரின் போது படு காயம் அடைந்த தனது குருவான பீஷ்மர் தமது தவ வலிமையால் தமது இறக்கும் நேரத்தை தேவர்களின் இரவு நேரத்தில் நிகழாது தடுக்க விரும்பினார். எனவே தேவர்களின் விடி காலம் வரை அருச்சுணன் ஏற்படுத்திய அம்புப் படுக்கையில் காலத்தைக் கழித்தார் என்கிறது மகாபாரதக் கதை.

ஆகவே மாதங்களில் மார்கழி மிகப் பெரும் முக்கியம் கொண்ட மாதமாக எல்லா மதவாதிகளாலும் போற்றப் படுகிறது. ஆனால் உலக மக்களுக்கு இது கடும் குளிர் காலம் என்பதால் நோயும் துன்பமும் உயிர்களை மிகவும் வருத்தும் காலமாகவே உள்ளது. இத்தகைய நேரத்தில் மக்களின் மனதை விழாக்கள் நோன்புகள் மூலம் திசை திருப்பி அவர்களின் உடல்

வலுவைப் பெருக்கும் உத்தியாக இவ் விழாக்கள் உள்ளன. எனவே மக்களை தமது மத வழிபாடுகளில் ஆழ்த்தி தமது சமயத்தை வளர்க்கவும் மார்கழி மாதத்தை எல்லா மதங்களும் பயன் படுத்துகின்றன என்பதையும் நாம் காணலாம்.

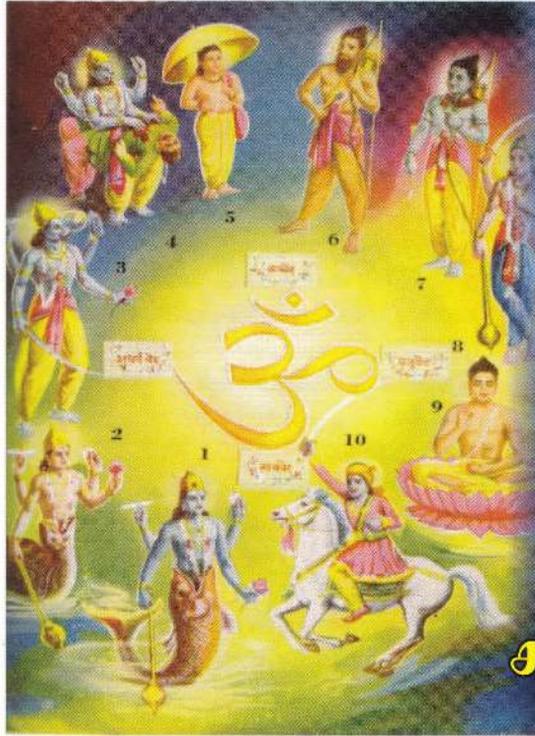

தமிழரின் அரசியல் வரலாற்றிலும் மார்கழி மாதம் மிக முக்கியம் கொண்ட மாதமாக மாறிவிட்டது. தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் தலைவர் மேதகு பிரபாகரனின் பிறந்த தினமும், தமிழ் ஈழ மண் மீட்புப் போரில் தமது இன்னுயிரைத் தியாகம் செய்த 50,000 க்கும் அதிகமான மாவீரரின் நினைவு நாளும் இந்த மார்கழி மாதத்தில் இடம் பெறுகிறது. எனவே ஈழத் தமிழருக்கும் என்றும் பெருமைக்கு உரிய மாதமாக மார்கழி மாதம் அமைந்துவிட்டது.

வட நாட்டுக் கண்ணன் மாதங்களில் மார்கழி தானே எனக் கீதையில் கூறியதும்.

தென்னாட்டுச் சிவன் தில்லையிலே கூத்தாடிப் பக்தரை மகிழ்வித்த மாதம் ஆகும்.

பரந்தாமனின் பத்து அவதாரங்கள்

சுடர்ம அவதாரம்

பரந்தாமனின் அருள் பார்வையால் தேவர்கள் சுகமாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒருநாள் துர்வாச முனிவர் வைகுந்தம் சென்று பரந்தாமனையும் மகாலட்சுமியையும் தரிசனம் செய்யும்போது மகாலட்சுமி மனம் மகிழ்ந்து, துர்வாச முனிவருக்கு ஓர் அழகான தாமரை மலர் மாலையைக் கொடுத்தார்.

அந்தத் தெய்வீக மாலையைக் கையில் ஏந்தியபடி முனிவர் வந்து கொண்டிருந்தபோது தேவேந்திரன் (தேவர்களின் அரசன்) தனது “ஹஹஹராவதம்ஹஹ” என்ற யானையின் மீது ஏறி உலா வந்து கொண்டிருந்தான்.

தேவேந்திரனுக்குக் கொடுத்தார். அவன் அதை அலட்சியமாக வாங்கி யானையின் பிடரி மீது வைக்க அது நழுவிக்கீழே விழுந்தது. அந்தத் தெய்வீக மலர் மாலையை யானை தனது காலால் மிதித்தது.

அதனைக் கண்ட முனிவர் கடும் கோபத்துடன் “தேவேந்திரா, பரந்தாமனின் அருளினால்தான் நீ இந்தப் பதவியும் சிறப்பும் பெற்றிருக்கிறாய். அதை மறந்து, மகாலட்சுமி கொடுத்த மலர் மாலையை இழிவு படுத்தி விட்டாய். அதனால், நீ இலட்சுமி கடாட்சத்தையும், தேவே பதவியையும் இழப்பாய்” என்று சாபம் இட்டார்.

அப்போது, துர்வாசர் அம் மாலையைத்

துர்வாச முனிவர் இட்ட சாபத்

தினால் தேவலோகம் முழுவதும் இருண்டது. தேவலோகத்திலிருந்து அனைவருக்கும், தேவேந்திரனால் சாபம் உண்டானது. தேவர்கள் அனைவரும் தமது பலம் முழுவதையும் இழந்தார்கள்.

அப்போது, அசுரர்களின் பலம் ஓங்கி, அவர்களின் அட்டகாசம் அதிகமாகி, தேவலோகத்திலிருந்து அனைவரும் விரட்டியடிக்கப்பட்டார்கள். அதனால், தேவேந்திரன் உட்பட அனைத்து தேவர்களும் பிரம்மனிடம் அடைக்கலம் புகுந்தனர்.

பிரம்மனாலும் அவர்களின் துயரைத் தீர்க்க முடியவில்லை. அனைவரும், விமோசனம் வேண்டிப், பாற்கடலில் பள்ளி கொண்டிருக்கும் பரந்தாமனிடம் சரணடைந்தார்கள்.

பரந்தாமன் “தேவேந்திரா, அசுரர்களுடன் போரிட்டு அழிக்கும் சக்தி உங்களிடம் இல்லை. அதனால், நீங்கள் அசுரர்களுடன் சமாதானமாகி, திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து, தேவ அமிர்தம் எடுத்து உண்டால் பலம் உண்டாகும். சாகா வரம் கிடைக்கும். பிறகு நீங்கள் இழந்ததைப் பெறலாம்” என்று கூறினார்.

அசுரர்களுடன் சமாதானம் பேச இந்நிரையே அனுப்பினார் பிரம்ம தேவர். இந்நிரையும் அசுரர்களுடன் சமாதானம் செய்து, அமிர்தம் கடைவதற்கான முயற்சியில் அனைவரும் ஈடுபட்டனர்.

பாற்கடலைக் கடைவதற்கு மத்தாக

மந்தார மலையைத் தூக்கிக்கொண்டு செல்லும்போது, பாரம் தாங்காமல் கீழே போட்டுவிட, பலர் மாண்டு போயினர். அப்போது பரந்தாமனே அங்கு தோன்றி, அந்த மலையைத் தன் ஒரு கையால் ஏந்திப் பாற்கடலின் நடுவே வைத்தார். வாசுகி என்ற பாம்பு மலையைச் சுற்றிக்கொண்டது.

தேவர்கள் பாம்பின் தலையைப் பிடிக்க, அசுரர்கள், “நாங்கள் கேவலமானவர்கள் இல்லை. பாம்பின் வாலை நாங்கள் பிடிக்க மாட்டோம்.” என்று வீரம் பேசினார்கள்.

அவர்கள் விருப்பப்படி, தேவர்கள் பாம்பின் வாலையும், அசுரர்கள் தலையையும் பிடித்துப் பாற்கடலைக் கடைந்தபோது, மந்தார மலை பாற்கடலில் அமிழ்ந்து மூழ்கியது.

அச் சமயத்தில் பரந்தாமன் ஒரு பெரிய ஆமை போன்ற கூர்ம அவதாரம் (கூர்மம் ஸ்ரீ ஆமை) எடுத்துக் கடலுக்குள் புகுந்து தன முதுகால் மலையைத் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டார்.

மீண்டும் பாற்கடலைக் கடைந்தபோது, பாம்பின் வாயிலிருந்து விசக்காற்று வெளிப்பட்டது. அதனால், தலைப் பக்கத்திலிருந்து அசுரர்கள் தாக்கப்பட்டுத் தங்கள் பலத்தை இழந்தார்கள்.

அப்போது மிகவும் கொடுமையான ஆலகால விசம் பாற்கடலிலிருந்து வெளியே வந்தது. அதன் வேகத்தைப்

பார்த்துப் பயந்த தேவர்களும், அசுரர்களும் மூலைக்கு ஒருவராக ஓடினார்கள். உடனே, தேவேந்திரன் சில தேவர்களுடன் சென்று சிவபெருமானிடம் முறையிட்டார்கள். சிவபெருமான் அங்கே தோன்றிப் பாற்கடலிலிருந்த ஆலகால விசத்தைத் தமது கையில் எடுத்துப் பருகினார்.

அதைக்கண்ட பார்வதிதேவி, ஆலகால விசம் கீழே இறங்காதபடி சிவனின் கழுத்தைப் பிடிக்க, விசம் கழுத்தளவிலேயே நின்று விட்டது. கழுத்து நீல நிறமானது. (அதனால்தான் சிவபெருமானுக்குத் “திருநீலகண்டன்” என்ற பெயர் உண்டாகியது.)

மீண்டும் பாற்கடலைக் கடைந்தபோது, காமதேனு என்ற தேவ பசு தோன்ற, முனிவர்கள் அதைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள். பிறகு, வெண்மையான குதிரை தோன்ற, அசுரர்கள் அதைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

அதன்பின், கற்பக மரம் தோன்றித் தேவலோகத்தை அடைந்தது. பிறகு, அப்சரஸ் என்ற நடனப் பெண்கள் தோன்றி, தேவலோகத்தில் நடனமாடச் சென்றார்கள். பிறகு, மகாலட்சுமி தோன்றி பரந்தாமனுக்கு மாலை இட்டாள்.

பாற்கடலிலிருந்து வாருணி தேவி தோன்ற, அசுரர்கள் கைப்பற்றினர்.

இறுதியாக, பரந்தாமனின்

அம்சமான தன்வந்திரி ஒரு தங்கக் கலசத்தில் தேவ அமிர்தத்தை ஏந்தியவாறு தோன்றினார். அசுரர்கள் வேகமாகச் சென்று, தேவர்களை முந்திக்கொண்டு அக் கலசத்தைப் பறித்துக் கொண்டார்கள்.

அப்போது, பரந்தாமன் மோகினி என்ற அழகான பெண் உருவம் எடுத்து, அசுரர்களை மயக்கி, அமிர்தத்தைத் தேவர்களுக்கே பங்கிட்டுக் கொடுத்து, அசுரர்களை ஏமாற்றினார்.

அப்போது, ராகு என்னும் அசுரன் தந்திரமாகத் தேவர்களின் வரிசையில் சூரியன், சந்திரனுக்கு நடுவில் வந்து அமர்ந்து, அமிர்தத்தைப் பருகி விட்டான். அவன் அசுரன் என்பதை அறிந்து பரந்தாமன் தன சக்கராயுதத்தால் ராகுவின் தலையை வெட்டினார்.

தேவ அமிர்தத்தை அருந்தியிருந்ததால், ராகு மரணமடையவில்லை. அப்போது, பிரம்மா ராகுவின் தலையுடன் ஒரு பாம்பின் உடலையும், அவன் உடலோடு பாம்பின் தலையையும் இணைத்துவிட, ராகு, கேது என்று இரு கிரகங்கள் உண்டாயின.

அமிர்த பானத்தை அருந்திய தேவர்கள் புதிய பலமும் சாகாவரமும் பெற்று, அசுரர்களை வென்று அவர்களைப் பாதாள லோகத்துக்கு ஓடும்படி விரட்டிவிட்டு, மீண்டும் தேவ லோகத்தைக் கைப்பற்றினார்கள்.

நயினை நாகபூஷணி அம்பாள்

வண்வனா தெய்வம்

இலங்கையில் நாற்புறமும் கடலால் சூழப்பட்ட ஓரேயொரு இந்துக் கோவில் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து தென்மேற்குத் திசையில் சுமார் 23 மைல் தொலைவில் அமைந்திருக்கும் நயினாதீவு நாகபூஷணி அம்மப்பாள் ஆலயம் ஒன்று மட்டுமே! (பாலைதீவிலும், கச்சதீவிலும் கிறிஸ்தவர்களுக்கான அந்தோனியார் ஆலயங்கள் இருக்கின்றது. அதிலும் கச்சதீவு நயினாதீவிற்கு கிழக்குத் திசையில் புங்குடுதீவும், நேர் வடக்குத் திசையில் அனலைதீவும் இருக்கின்றது.

சப்த தீவகங்கள் எனச் சொல்லப்படும் புங்குடுதீவு, வேலணைதீவு, அனலைதீவு, நெடுந்தீவு, மண்டைதீவு ஆகிய ஆறு தீவுகளுக்கு மத்தியில் நடுநாயகமாக விளங்குவது நயினா தீவு ஆகும். இதற்கு நாகதீவு, நாகதம்பிரான்தீவு, நாகதீபம், நாவல்தீவு, பூந்தோட்டம், சம்புத்தவு, மணிபல்லவத் தீவு, மணிநாகதீவு, பிராமணர்தீவு, நாகேஸ்வரம் என தமிழிலும், நாகதிவயின என சிங்களத்திலும், ஹார்லெம் என டச்சு மொழியிலும் அழைக்கப்படுகின்றன.

மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் என்னும் முப்பெருமையும் உடைய இவ் ஆலயத்தின் தொன்மைராயப் பற்றி பல்வேறு நூல்களிலும் பல்வேறுவிதமான தகவல்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்ற போதிலும் சங்கரரின் 'தேவி பராக்கிரமம்' என்னும் நூலில் 'சக்தி பீடமான அறுபத்திநான்கு பீடங்களில் மணித்தீவில்த்தான் புவனேகவாரிபீடம்

அமைந்துள்ளது' எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அந்த மணித்தீவு என்பது நயினாதீவே ஆகும்.

இத் தீவின் வரலாறுகள் பற்றி ஆராயும்போது திராவிட இனமாகிய தமிழர்களின் முன்னோர்களாக நாகர் இனத்தவர்களே போற்றப்படுகின்றார்கள். நாகர்களின் முக்கிய வழிபாடாகக் காணப்பட்டது நாக வழிபாடேயாகும். ஈழத் தமிழர்களிடையேயும், தமிழகத் தமிழர்களிடையேயும், ஆதியிலிருந்தே நாக வழிபாடு காணப்பட்டதென்பதற்கு அதன் எச்சங்களாகக் காணப்படும் வழிபாட்டு முறைகளும், ஊர்ப் பெயர்களும் சான்றாகக் காணப்படுகின்றன.

நாகர்கோவில், நாகதேவந்துறை, நாகதீவு போன்ற பெயர்களும், இன்றும் மக்களால் பின்பற்றிவரும் நாக வழிபாட்டு முறைகளும் இக்கூற்றை உறுதிப்படுத்துகின்றன. ஆரியர்களின் வருகைகாரணமாக முதன்மை வழிபாடாகக் காணப்பட்ட நாக வழிபாடு காலப்போக்கில் அருகியே காணப்பட்டன. ஆதியிலே காணப்பட்ட நாக வழிபாட்டுத் தலங்களெல்லாம் காலப்போக்கில் நாகதம்பிரான் கோவில், நாகம்மாள் கோவில்களாக உருமாற்றம் பெற்றன. அப்படியாகத்தான் ஈழத்தில் நாகர்களின் முக்கிய பிரதேசமாகக் காணப்பட்ட நாகர் கோவில் பின்னர் நாகபூஷணி அம்மன திருக் கோவில் என மாற்றம் பெற்றதாக வரலாறுகள் கூறுகின்றன.

இக் கோவிலின் கருவறையில் உள்ள சீறும் ஐந்து தலையிலான நாகச்சிலை எண்ணாயிரம் ஆண்டுகள்வரை பழமையானதென ஆய்வாளர்கள் கூறியிருக்கின்றார்கள். ஈழத்தில் காணப்படும் பெரும்பாலான கோவில்கள் ஐதீகம் மற்றும் புராணக் கதைகளோடு மட்டும் தொடர்புடையவைகளாக

காணப்படும்போது, நயினை நாகபூஷணி அம்மன் ஆலயம் வரலாற்றுக் குறிப்புகள், சாசன ஆதாரங்கள், தமிழ் இலக்கியத் தொடர்புகள், கர்ண பரம்பரைச் செய்திகள், புராண வரலாறுகள் என பல்வேறுபட்ட தொடர்புகள் உடையதான சிறப்புக்களை கொண்டிருக்கின்றது.

இவ் ஆலயம் அமைந்துள்ள தீவும் மிக தொன்மையான வரலாற்றைக் கொண்டு பல்வேறுவகையிலான ஆலயங்களோடும் தொடர்பு கொண்டுள்ளது. இலங்கையின் வரலாறுகளைக் கூறும் 'மகாவம்சம்' என்னும் நூலில் நயினாதீவு பற்றிய பல குறிப்புகள் உள்ளன. புத்தர் வாழ்ந்த காலத்தில் இலங்கையில் ஆட்சிபுரிந்த இரண்டு நாக அரசர்களுக்கிடையில் ஒரு மணியாசனத்தின் உரிமை தொடர்பாக ஏற்பட்ட பிணக்கை தீர்த்து வைப்பதற்காக அவர் நாகதீபத்திற்கு வந்ததாக மகாவம்சம் கூறுகின்றது. ஆனால் இதே பிணக்கு மணிபல்லவத்தில் இடம்பெற்றதாக 'மணிமேகலைக் காப்பியம்' கூறுகின்றது!. அக்காலத்திலேயே நயினாதீவில் பெளத்த கோவில் ஒன்று இருந்ததாகவும் இந் நூல்களில் குறிப்புகள் உள்ளதாகவும்

கூறப்படுகின்றது.

நாகதீப, மணிபல்லவம் ஆகிய பௌத்த சமயச் சார்படைய நயினாதீவுடன் தொடர்பு படுத்தும் தொல்பொருட் சான்றுகள் ஏதும் இதுவரை கிடைக்கவில்லை ஆயினும் நாகதீவு (நாகதிவ) என்னும் பெயர் யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு முழுவதையும் மறுக்கமுடியாத சான்றாக வசப அரசனின் காலத்தில் (கி.பி 66 - 111) பொறிக்கப்பட்ட வல்லிபுரக்கோயிற் பொற்சாசனம் விளங்குகின்றது. ஆகவே 'நாகதீப' அல்லது 'நாகதீபம்' என்னும் பெயரால் நயினாதீவை அழைக்கும் வழக்கம் மிக சமீப காலத்தில், அதாவது 1940 களின் முற்பகுதியில் இங்கு புத்த கோவில் அமைக்கப்பட்ட முற்பகுதியிலேயே தோன்றியதாக இருக்கவேண்டும் என்கின்றார்கள் ஆய்வாளர்கள்.

நாகதிவயின் என்னும் சிங்களப் பெயர் நயினாதீவைக் குறிப்பிடுவதாக 15ம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட 'நம்பொத்த' என்னும் சிங்கள நூலில் காணப்படுகின்றது. இதனை நயினாதீவு, அல்லது நாக நயினாதீவு, அல்லது நாகதீவு, என்னும் தமிழ்ப் பெயர்களின் சிங்கள வடிவமே என்பதற்கு 'நம்பொத்த' குறிப்பிடும் ஏனைய தரவுகளுக்கான சிங்களப் பெயர்களை இங்கு பார்ப்போம்.

தண்ணீர்த்தீவு (வேலணைதீவு)
தன்னிதிவயின்
புங்குடுதீவு - புங்குதிவயின்
காரைதீவு - காந்திவயின்
அனலைதீவு - அக்னிதிவயின்

'நம்பொத்த' நூலாசிரியர் சில இடங்களில் தமிழ் ஊர்ப் பெயர்களைச் சிதைத்து சிங்களத்தில் மொழி மாற்றம் செய்ய முயன்றுள்ளார்! வேறு சில இடங்களில் தமிழ்ப் பெயர்களில் உள்ள சொற்களுக்கு

குச் சமமான சிங்களச் சொற்களைப் பதிலிட்டு மொழி மாற்றம் செய்துள்ளார் என்பதே மேலே காணப்படும் சொல் மாற்றங்களாகும். உதாரணத்திற்கு அனல் என்னும் தமிழ்ச்சொல் அக்கினியைக் குறிப்பதாகும் என்பதை அறிந்திருந்த 'நம்பொத்த' ஆசிரியர் நயினார், நாக நயினார், என்னும் பெயர்கள் நாகதீவை குறிக்கும் பெயர்கள் என்பதையும் அறிந்திருக்கலாம்! ஆகவே 15ம் நூற்றாண்டில் நயினாதீவை நாகதீவு, நயினார்தீவு, நாகநயினார்தீவு, என தமிழில் அழைக்கப்பட்டிருக்கலாம் எனபதே 'நம்பொத்த' ஆசிரியரின் கருத்தாகும்.

'மணிபல்லவம்' என்னும் பெயரும் 'நாகதீபம்' என்னும் பெயரைப்போன்று முழு யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டையுமே குறிப்பதாக வழங்கப்பட்டது என்பது நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், மற்றும் முதலியார் சி.ராசநாயகம் ஆகிய அறிஞர் பெருமக்களது கருத்தாகும். இதேநேரம் போல் பீரிஸ், மற்றும் பரணவிதான போன்ற சிங்கள தொல் பொருளிய அறிஞர்களும் இதே கருத்தையே கூறியுள்ளார்கள்.

இதே நேரத்தில் நயினாதீவு பற்றிய இன்னொரு வரலாற்றுக் குறிப்பையும் இங்கு நாம் கவனிக்கவேண்டும்.

இலங்கை பற்றி வரலாற்று நூல்களான தீபவம்சம், மகாவம்சம், மற்றும் தமிழ் ஐம்பெரும் காப்பியங்களில் ஒன்றான மணிமேகலை போன்ற நூல்களில் நாக மன்னர்களுக்கு இடையே நடைபெற்ற போர் பற்றி விளக்குகின்றது! அவையாவன

நாகராசன் என்னும் மன்னன் விஜயன் என்பவனுக்கு முன்னாகவே இலங்கையிலுள்ள நயினாதீவை

கோ,நகராக்கி ஆழ்கின்றான்! இவனுக்கு ஒரு மகனும், மகோதரி என்னும் மகனும் இருந்தனர். தன் மகளை மலையராட்டின நாகராசன் என்ற வேறொரு மன்னனுக்கு மணமுடித்து அவளுக்கு சீதணமாக தனது மணியாசனத்தையும் கொடுத்தனுப்பினான். அவர்களுக்கு குலோதரன் என்னும் மகன் பிறக்கின்றான்.

நயினாதீவு நாகராசன் தான் இறக்கும் முன்பாக தனது மகனான மகோதரனுக்கு பட்டம் சூட்டிவிட்டே இறக்கின்றான். அப்போது மகோதரன் மலையராட்டிர நாகராசனான குலோதரன் மீது மணியாசனத்தைப் பெறுவதற்காக பெரும் போர் தொடுக்கின்றான் இரு படைகளுக்கும் போர் நடக்கும்போது அவர்களின் நடுவே புத்தர் பெருமான் தோன்றி பேரிருளை உண்டாக்கியதனால் நாகர்கள் அஞ்சினார்கள். புத்தர் பெருமான் மீண்டும் அங்கு வெளிச்சத்தை உண்டாக்கியவுடன் நாகர்கள் புத்தர் பெருமானை வணங்கி போருக்கு காரணமான மணியாசனத்தில் அவரையே அமரச்செய்தனர். இதே கதை மணிமேகலையில் 'பீடிகை கண்டு பிறப்புணர்த்திய காதை' என்னும் பகுதியில் வருகின்றது.

இந்த யுத்தம் நடந்த இடம் 'நாகதீபம்' என மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது, இதே யுத்தம் மணிபல்லபத்தில் நடைபெற்றதாக 'மணிமேகலை'க் காப்பியம் கூறுகின்றது! ஆகவே மணிபல்லபமும், நாகதீபமும் ஒன்றுதான்! யாழ் குடாநாடுதான் நாகதீபம் என்றால் அதுவே மணிபல்லபமுமாகும் என்பதை இந்த நூல்களின் மூலமாக அறிய முடிகின்றது.

ஆக இச்சிறிய தீவு 'நாகதீவு' (சிங்களத்தில் நாகதிவயின) நயினாதீவு (அல்லது நயினார் தீவு) என்ற பெயர்களாலும். டச்சுக்காரர்களின் ஆட்சியின்போது (Haorlem) ஹாரலெம் எனவும் அழைக்கப்பட்டதென்பது ஆதாரபூர்வமாக அறியக் கிடக்கின்றது. ஹார்லெம் என்பது ஒல்லாந்தின் தலைநகர் ஆம்ஸ்டர்டாமுக்கு அருகில் உள்ள சிறிய நகரின் பெயர்! ஒல்லாந்தர் அமெரிக்காவில் குடியேறியபோது தற்போதைய நியூயார்க் நகருக்கு அண்மையில் ஒரு குடியிருப்பை நிறுவி அதற்கும் ஹார்லெம் என்றே பெயரிட்டனர்!. நயினாதீவு தற்பொழுது ஹார்லெம் என அழைக்கப்படுவதில்லையாயினும் ஒல்லாந்திலும், ஐக்கிய அமெரிக்க அரசுகளிலும் (USA) ஹார்லெம் நிலைத்திருக்கின்றது என்பது நிஐமான உண்மையாகும்.

நயினாதீவும், ஏனைய யாழ்ப்பாணத் தீவுகளையும், யாழ் குடா நாட்டையும் போன்று சரித்திர காலத்திற்கு முன்னர் (அதாவது விஜயன் வரவிற்கு முன்னர்) நாகர்களது ஒரு குடியிருப்பாக இருந்திருக்கலாம். அல்லது சில நூற்றாண்டுகள் கழித்து நாகர்கள் நாகதீபத்தில் (யாழ் குடா நாட்டில்) இருந்தோ அல்லது அயல் தீவுகளில் இருந்தோ நயினாதீவில் குடியேறியிருக்கலாம். அவர்கள் எங்கிருந்து வந்தனர்? எப்பொழுது வந்தனர்? என்பதை திட்டவாட்டமாக கூறமுடியாவிட்டினும் முதன் முதலாக நயினாதீவில் குடியேறிய மக்கள் நாகர்கள் என்பது சந்தேகத்திற்கிடமின்றி புலப்படுகின்றது.

1619ல் யாழ்ப்பாணத் தமிழரசு போத்துக்கீசரிடம் வீழ்ந்தபோது போத்துக்கீச தனியரசாட்சியின் முதல் சேனாதிபதியாகிய பிலிப்தே ஒலிவேறா நல்லூரை தனது வதிவிடமாக்கியதுடன் நல்லூர் கந்தசுவாமி கோவிலை இடித்து அக் கற்களைக்

கொண்டே கோட்டையும் வீடுகளும் கட்டிக்கொண்டானாம்.

யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டுமின்றி தமக்கெட்டிய மற்றும் பிற இடங்களிலெல்லாம் உள்ள புத்த, சைவ ஆலயங்களையெல்லாம் இடித்துத் தரைமட்டம் ஆக்கியுள்ளான்! இக்காலத்தில் (1620 - 1624 அளவில்) நயினாதீவு கோவிலும் அழிக்கப்பட்டது. பின்பு ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலத்தில் 1645ல் நயினாதீவில் வாழ்ந்த நிரந்தரக் குடியிருப்பாளர்களுக்கு நிலங்கள் பட்டா எழுதிக் கொடுக்கப்பட்டன. இக்காலத்தில் பட்டா மரபில் தோன்றிய இராமலிங்கர் . இராமசுந்தரரே எஜமானாகப் பணியாற்றினார்.

போத்துக்கீசரால் அழிக்கப்பட்ட நயினாதீவு ஆலயத்தை இதே இராமலிங்கர் - இராமசுந்தரரே பின்பு சிறிய அளவில் கட்டுவித்தார். (போத்துக்கீசர் கோவிலை இடித்தபோது இவரே அம்பாளை இடம்பெயர்த்தி வல்லிக்காடு மேற்கு ஆலம்பொந்தில் ஒழித்து வைத்து புதிய ஆலயம் கட்டும்வரை அம்பாளுக்கான பூசைகள் அனைத்தையும் நயினாதீவு இரட்டங்காலி முருகன் ஆலயத்தில் செய்வித்து வந்தார் (கட்டுவித்த காலம் கி.பி 1788 ஆகும்)

போத்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர், காலத்தில் பல இன்னல்களைக் கண்ட நயினை நாகபூஷணி அம்மன் ஆலயம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நிமிர்ந்து உயர்ந்து தன்னை நிலைப்படுத்தியிருந்த வேளையில் சிங்களப் பெளத்த துறவிகளின் ஆட்டம் ஆரம்பமாகியது!

1939ல் நயினாதீவில் சிங்கள புத்த பிக்கு ஒருவர் வந்து தெருவெல்லாம் சுற்றித் திரிந்தார்! மர நிழலில் படுத்துறங்கினார்! ஒரு நாளைக்கு ஒரு வீட்டில் என்று முறை வைத்து உணவு வாங்கி உண்டார்! இப்படியே சில ஆண்டுகள் உருண்டோட ஒருநாள் அங்கு வாழ்ந்த திரு.இராசையா . கந்தர் என்பவர் திரு நல்லதம்பி என்பவருக்கு ஈடு வைத்த தனது நிலத்தை நீண்டகாலமாக மீட்காமல் விட்டிருந்த சிறு துண்டிக் காணியை தான் நல்ல விலை தந்து வாங்குவதாகக்கூறி காணி உரிமையாளரான இளையவர் . கந்தரிடம் ஒரு ரூபாவை முற்பணமாகக் கொடுத்து விட்டு திடீரென்று அந்தப்பிக்கு ஒருநாள் புறப்பட்டுப் போய்விட்டார்! சில நாட்களின் பின்னர் அவர் திரும்பி வந்து கணிசமான விலை கொடுத்து அந்தக் காணித்துண்டை வாங்கி தனதாக்கி சில வருடங்கள் செல்ல (1944ல்) அக் காணியில் புத்த தாதுகோபம் ஒன்றினை அமைத்தார். நயினாதீவில் சிங்கள யாத்திரிகளின் வருகை இந்தக் காலத்திலேயே முதன் முதலாக இடம்பெற ஆரம்பமாகியது. (இதற்கு முன்னர் சிங்களவர்களது புத்த விகாரை ஒன்று இருந்ததற்கு எந்தவிதமான ஆதாரங்களும் இல்லை)

இதன் பின்னர் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியும் முடிவடைந்ததை அடுத்து தமிழ் ஈழத்தின் ஏனைய சிற்றுா்களை விடவும் அதிக அளவிலான சிங்களப் பேரினவாதத்தின் பிடி நயினாதீவையே இறுக்கத்

தொடங்கியது! 1958ம் ஆண்டு அது உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது! தனிச்சிங்களச் சட்டத்த எதிர்த்து நடத்தப்பட்ட தமிழர்களின் சாத்வீகப் போராட்டத்தை அடக்க சிங்கள ஆட்சியாளர்கள் இனக் கலவரத்தை ஏவிவிட்டனர்! இந்த இனக்கலவரத்தின் காரணமாக தமிழினத்திற்கு ஏற்பட்ட உயிரழிவுகளும், சொத்தழிவுகளும், கொஞ்சமானதல்ல!

இந்த வேளையில் நயினாதீவில் இருந்த புத்தபிக்கு 29-05-1958ல் காரைநகர் கடற்படை முகாமிற்கு சென்று தஞ்சமடைந்தார். அதன் பின்பு நயினாதீவில் உள்ள பௌத்த விகாரை 1958 யூன்மாத முற்பகுதியில் சேதப்படுத்தப்பட்டது. இதனைத்தொடர்ந்து யூன் பத்தாம்நாள் பகல் ஒரு மணியளவில் பொலிசாரும், கடற்படையினரும் நயினாதீவில் வந்திறங்கி கிராம மக்கள் பலரையும் தாக்கியும் வீடுகள், கடைகளென பலவற்றை எரித்ததுடன் நயினாதீவு நாகபூஷணி அம்மன் ஆலயத்தையும் எரித்ததோடு ஏழு ஊரவர்களையும் கைதுசெய்து கொண்டு சென்றனர்!. இச்சம்பவத்தால் கோவிலைச் சூழ அமைந்திருந்த மடங்கள் அனைத்தும் முற்றாக எரிந்து சாம்பலாகியது!.

கைதுசெய்யப்பட்ட ஏழு பேரும் காரைநகர் கடற்படை முகாமுக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டு மாலை 7-30 வரை அங்கு வைத்து சித்திரவதைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு பின்னர் ஊர்காவந்துறை பொலீஸில் ஒப்படைக்கப்பட அவர்கள் அங்கும் சித்திரவதைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டார்கள்.

மறுநாள், அதாவது 11-06-1958 அன்று காலை இந்த ஏழுபேரும் கடற்படை படகு

ஒன்றில் ஏற்றப்பட்டு மீண்டும் நயினாதீவிற்கு கொண்டு செல்லப்பட்டார். அந்தப் படகில் பொலீசாரும், கடற்படையினரும், ஊர்காவந்துறை பொலீஸ் பொறுப்பதினாரி, மற்றும் துணை ஆய்வாளர் ஆகியோரும் சென்றனர். அன்றையதினம் நயினாதீவில் மேலும் 14 பேர் கைதுசெய்யப்பட்டு பின்னர் 12-06-1958ல் ஊர்காவந்துறை நீதுவாந்திரு.பி.ஐணீ.எஸ். டேவிற முன் நிறுத்தப்பட்டு அனைவரும் விளக்கமறியலில் வைக்கப்பட்டனர்.

கடற்படையினரும், பொலீசாரும் அன்று நயினை மக்கள் என்று தாக்கவில்லை! தமிழர்கள் என்ற வகையிலேயே தாக்கப்பட்டார்கள். இந்த தாக்குதலின் பின் விளைவு, இன்றளவும் நயினாதீவு புத்த விகாரையில் உள்ள பிக்குகளின் எந்தச் செயலையும் கண்மூடிப் பாத்திருக்கும் போக்கையே உருவாக்கிவிட்டிருந்தது எனலாம்.

இந்த இன்னலில் இருந்து மீண்டும் நயினை நாகபூஷணி அம்மன் தன்னை உயிர்ப்பித்து, புதுப்பித்து புதுப்பொலிவுடன் பூசை, திருவிழாக்கள் நடைபெற்றுவர 1986ல் மீண்டும் இனக்கலவரம் என்னும் பெயரில் படையினரின் தாக்குதல் இடம்பெற்றது. 03-03-86ல் இடம்பெற்ற இச்சம்பவம் பற்றி 05-03-86ல் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வெளிவந்துகொண்டிருந்த ஈழநாடு பத்திரிகை பின்வருமாறு செய்தி வெளியிட்டது.

'ஆலயத்தின் பெரிய கதவுகள் 65 வீதம் எரிந்து காணப்பட்டது! அம்மனுக்கு அணிவிக்கப்பட்டிருந்த நகைகள், பட்டாடைகள் கொள்ளையடிக்கப்பட்டுள்ளன! நயினை அம்மன் கண்ணீர் விடுகின்றாள்! ஆலயத்தின் நடட்டம் 20 லட்சம்! நால்வர் பலி!

(உண்மையில் அன்று ஐந்துபேர் கடற்படையினரால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டிருந்தனர்.

ஒரு சடலம் இச் செய்தி வெளியான பின்புதான் கண்டெடுக்கப்பட்டது.) வீடுகள் தீக்கிரை! அம்மனின் இரண்டு தேர்கள், மஞ்சம் தீக்கிரையாகின! நகைகளை கொள்ளையடித்த பின்பு வீட்டுக்காரரை சுட்டுக் கொன்றனர்! படகுகள் எரிப்பு, போக்குவரத்து பாதிப்பு!” இப்படியாக அந்த செய்தி அமைந்திருந்தது.

சர்வதேசநோக்கில் நயினை அம்மன் வரலாற்றைப் பார்த்தால் போர்த்துக்கீசர் ஆட்சியின்போது வேர்ணவோடி குவோறோஸ் என்னும் மதகுரு கி.பி. 17ம் நூற்றாண்டில் நயினாதீவைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்போது ‘பனந்தோப்புக்கள், வயல்கள், 60 குடும்பங்கள், நிறைய பாம்புகள் உள்ள தீவு” எனக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். சைமன் காசிச்செட்டி என்னும் அறிஞர் 1834ல் எழுதிய

நூலில் நயினாதீவில் 418 மக்கள், நாகதம்பிரான் ஆலயம், ஆகியன இருக்கின்றன எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இலங்கையின் முதலாவது வரலாற்று ஆசிரியர் சைமன் சாசிச்செட்டி என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இப்படியாக பல நூறு வருட பாரம்பரியத்தைக் கொண்ட நயினை நாகபூஷணி அம்மன் பல இன்னல்களையும், துயரங்களையும் கடந்து இப்பொழுது மீண்டும் கம்பீரமாக நிமிர்ந்து நிற்கின்ற போதும் ஒரு ஐம்பது அல்லது அறுபது வருடங்களுக்கு முன்னர் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பௌத்த விகாரையோ இன்று மிகவும் வளர்ச்சி பெற்று மிக பிரமாண்டமாக காட்சியளிக்கின்றது.

சரித்திர உண்மைகள் எவ்வாறாக இருப்பினும் ஆண்டுதோறும் நயினை நாகபூஷணி அம்மனை தரிசிக்கவரும் இலட்சக்கணக்கான தமிழ் சைவ மக்களுடன் விகாரைக்கு வரும் சிங்கள மக்களுக்கும் வருடம் 365 நாளும் பசியாற்றிக்கொண்டிருக்கும் இங்குள்ள அமுதசுரபி அன்னதான சபையின் தொண்டு மிகப் பெரியதாகும்.

எவ்வாறு நோக்கினும் நயினை நாகபூஷணி அம்மன் ஆலயத்தின் தொன்மை, வரலாறு பல ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களுக்கு முற்பட்டவையாகும்! புத்தர் வருகை, மணிமேகலை வருகை ஆகியவற்றை நோக்கும்போது மூவாயிரம் வருடங்களுக்கு மேற்பட்ட சரித்திர வரலாறு நயினாதீவிற்கு உண்டு. அதற்கு பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னமே நாகபூஷணி அம்மனின் வழிபாடு இடம்பெற்று வந்தமைக்கு ஆதாரங்கள் மேலே கூறப்பட்டுள்ளது. இதுவே நயினை நாகபூஷணி அம்மனின் சிறப்பாகும்.

காலத்திற்குக் காலம் நாகபூஷணி அம்மன் பல அழிவுகளை சந்தித்திருந்தபோதும் வாய்மையே வென்றிருக்கின்றது. நாற்புறமும் கடலால் சூழப்பட்டிருக்கும் தீவில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் நாகபூஷணி அம்பாள் கடல் எல்லைகளையும் தாண்டி வாழ்கின்ற இலட்சக்கணக்கான பக்தர்களின் இதயங்களிலெல்லாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றாள் என்பதுதான் நிஐம்.

ஒளவையார்

“ஒளவைக்கிழவி நம் கிழவி, அமுதின் இனிய சொற்கிழவி” என்று நம் தமிழ்க் குழந்தைகள் ஆண்டாண்டு காலமாகப் போற்றிப் பாராட்டும் தமிழ்ப்பெண் புலவர் ஒளவையார். ஒளவையார் மிகச் சிறந்த தமிழ்ப் புலவர்.

குழந்தைகள் நல்ல முறையில் வளர வேண்டும், சிறந்த ஒழுக்க நெறிகளைக் கற்று வளர வேண்டும் என்ற ஆவலுடன் ஆத்திசூடி, கொன்றை வேந்தன் முதலிய பல சிறந்த நீதி நூல்களையும், ஏராளமான தமிழ்க் கவிதைகளையும் எழுதியுள்ளார். அறிவிற் சிறந்த இந்தத் தமிழ்ப் பெண் புலவரைப் பற்றிய இனிய கதையொன்றினை இங்கே படியுங்கள்.

ஒளவையார் மிகச் சிறந்த தமிழ்ப் புலவர் என்று கூறினோம். அவர் எந்த ஊரைச் சேர்ந்தவர் என்பது தெரியவில்லை. ஆனால், அவர் பண்டைத் தமிழ் நாட்டின் சகல நகரங்களிலும், ஊர்களிலும் சுற்றித் திரிந்து அந்தந்த ஊர்களில் வாழும் மக்களுக்கு நல்லறிவைப் போதித்து வந்தார்.

அந்த ஊர் மக்கள் அன்புடன் அளிக்கும் உணவை உண்டு மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் செல்லும் இடங்களில் எல்லாம் சிறுவர், சிறுமிகள் மகிழ்ச்சியுடன் அவரைச் சுற்றிக்கொண்டு, “ஒளவைப் பாட்டி, ஒளவைப்பாட்டி, ஒரு பாட்டுப் பாடுங்கள், பாட்டி” என்று கேட்டு, அவர் தமது இனிய குரலில் பாடும் நீதிப்பாடல்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்தார்கள்.

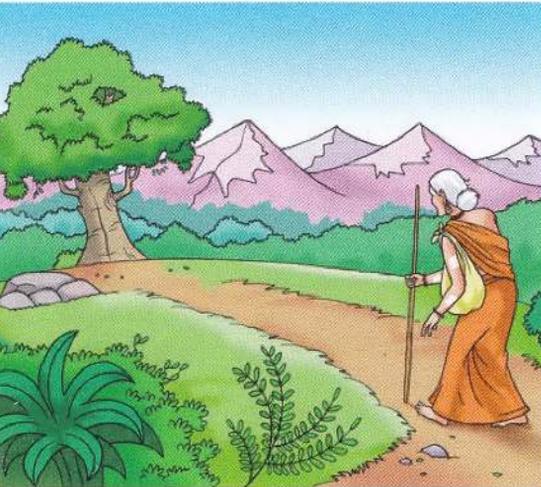
அவ்வைப் பாட்டியின் சில அறிவுரைகள்: மதியாதார் தலைவாசல் மதியாதே - உன்னை மதியாதோர் வீட்டு வாசல் படியினை மதியாதே.

எண்ணெழுத் திகழேல் - ஒரு போதும் எண்ணையும், எழுத்தினையும் கற்பதனை புறக்கனியாதே
ஏற்ப திகழ்ச்சி - இரந்து பெறுவது இகல்வானது
சுட்ட பழம் வேண்டுமா? சுடாத பழம் வேண்டுமா?

ஒளவையார் முருக பக்தர். முருகனையே தம் கண்கண்ட தெய்வமாக வணங்கி வந்தார். தமக்கென்று ஒரு குடும்பமோ, பிள்ளைகளோ இல்லாமல் ஊர்ப்பிள்ளைகள் எல்லாரையும் தமது குழந்தைகளாகவே கருதி வாழ்ந்து வந்தார்.

அவ்வாறே, பால முருகனையும் தமது தெய்வக்குழந்தையாகவே கருதி அன்பும், பக்தியும் கொண்டிருந்தார்.

ஒருமுறை அவர் சிறந்த முருகன் தலமான பழனிக் கோவிலை நோக்கி நடந்து சென்று கொண்டிருந்தார். போகும் வழியில் ஓர் அடர்ந்த காடு குறுக்கிட்டது. அவர் நெடுந்தாரம் நடந்து வந்திருந்ததால் களைப்படைந்திருந்தார். பசியும் சேர்ந்து அவரை வருத்தியது. ஆயினும், தமது நோக்கத்தில் களைப்படையாத ஒளவைக்கிழவி, காட்டு வழியில் வேகமாக நடந்து சென்றார்.

அப்போது, பாதையோரத்தில் இருந்த நாவல் மரமொன்றைக் கண்டார். அந்த மரத்தின் கிளைகளில் அழகிய கருநாவற்பழங்கள் குலை குலையாகக் காணப்பட்டன. அந்தப் பழங்களைப் பார்த்தபோது, பசியுடன் இருந்த

ஒளவையாரின் நாவில் நீர் ஊறியது. அந்த மரத்தின்மீது ஏறிப் பழங்களைப் பறித்துச் சாப்பிட அவரால் முடியவில்லை. அவருக்கு வயதாகி விட்டது. யாராவது வந்து அந்தப் பழங்களில் சிலவற்றையாவது பறித்துத் தர மாட்டார்களா என்று ஒளவையார் நினைத்த வேளையில், அந்த நாவல் மரத்தின் கிளை ஒன்றின்மீது ஒரு சிறுவன் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டார்.

அந்தச் சிறுவன் ஒளவைப் பாட்டியைப் பார்த்து அழகாகச் சிரித்தான்.

''சரி பாட்டி. நான் நாவல் பழங்களைப் பறித்துப் போடுவேன். ஆனால் ஒரு சந்தேகம். இந்த மரத்தில் பலவிதமான நாவல் பழங்கள் இருக்கின்றன. உங்களுக்குச் சுட்ட பழங்கள் வேண்டுமா? அல்லது சுடாத பழங்கள் வேண்டுமா?'' என்று கேட்டுவிட்டுக் குறும்பாகச் சிரித்தான்.

ஒளவையார் திகைத்து நின்றார். தமிழ் மொழியில் மிகவும் கற்றுத் தேர்ந்த புலவரான அவர் பலவிதமான பழங்களைப் பற்றி அறிந்திருக்கின்றார். ஆனால், சுட்ட பழம், சுடாத பழம் என்று அவர் கேள்விப்பட்டதேயில்லை. ஆனால், பள்ளிக்கூடத்துக்கே போயறியாத இந்த எருமை மேய்க்கும் சிறுவன் புதிதாக சுட்ட பழம், சுடாத பழம் என்று பேசுகின்றானே என்று அவர் ஆச்சரியப்பட்டார்.

பின்னர், சிறிது நேரம் சிந்தித்துவிட்டு, எதுவும் தோன்றாமல், ''சரி தம்பி, எனக்குச் சுட்ட பழங்களையே பறித்துப் போடு'' என்று கேட்டார்.

சிறுவன் சிரித்தான். பின்னர், அந்த மரத்தின் கிளை ஒன்றைப் பிடித்துப் பலமாகக் குலுக்கினான். அந்தக் கிளையிலிருந்து ஏராளமான கனிந்த பழங்களும், காய்களும்

தரையில் வீழ்ந்தன. தரையில் கிடந்த பழங்களையும், காய்களையும் ஓளவையார் மகிழ்ச்சியுடன் பார்த்தார்.

அந்தச் சிறுவனுக்கு நன்றி கூறிவிட்டு, ஓளவையார் தரையில் கிடந்த பழங்களில் நன்கு கனிந்திருந்த பழங்கள் சிலவற்றைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டார்.

அந்தப் பழங்களில் மணல் ஒட்டியிருந்தது. மணலை நீக்குவதற்காக வாயால் ஊதினார்.

மரத்தின் கிளையில் அமர்ந்திருந்த சிறுவன் வாய்விட்டுச் சிரித்தான். "என்ன பாட்டி, பழம் சுடுகிறதா?" என்று கேட்டான்.

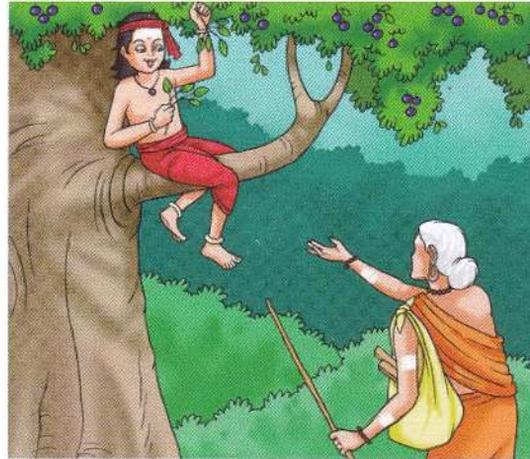
அந்தக் கேள்வியைச் சற்றும் எதிர்பார்க்காத ஓளவையார், திகைத்து நின்றார்.

கனிந்த பழங்களைச் சுட்ட பழம் என்றும், காய்களைச் சுடாத பழம் என்றும் சிறுவன் அறிவுடன் குறிப்பிட்டது அவருக்குப் புரிந்தது. இந்தச் சிறு விஷயம் தெரியாமல், ஒரு எருமை மேய்க்கும் சிறுவனிடம் நாம் தோற்றுப் போனோமே என்று வெட்கம் அடைந்த ஓளவையார், தாம் முன்னர் அந்தச் சிறுவனைக் குறைவாக எண்ணியதற்கு மனம் வருந்தி மன்னிப்புக் கேட்பதற்காக மீண்டும் மரக்கிளையைப் பார்த்தார். அங்கே அந்தச் சிறுவன் இல்லை.

ஆனால், ஓளவையாரின் எதிரே, அந்த மலைக் காட்டின் நடுவே, பால முருகன் தோன்றினார். கையிலே வேலாயுதத்தைத் தாங்கியவராக, அழகு மயில் மீது அமர்ந்து, தெய்வீக அழகு நிறைந்தவராக அன்பு முருகன் அங்கே தோன்றினார். ஓளவைப்பாட்டியைப் பார்த்து அழகாகச்

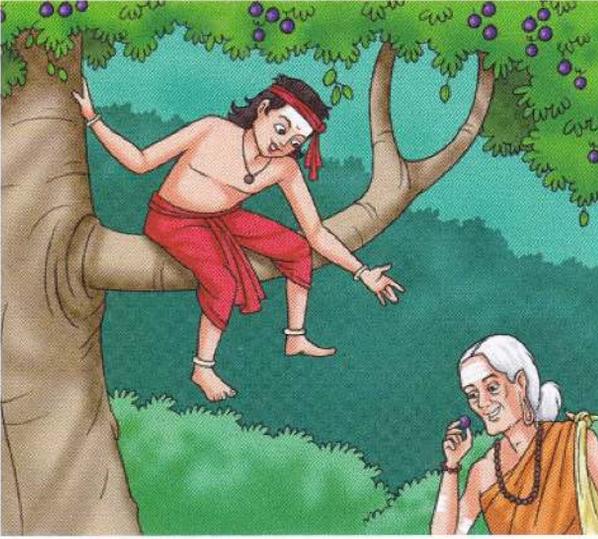
சிரித்தார்.

"ஓளவைப் பாட்டியே, நீங்கள் பசியுடன் இருப்பதையறிந்து, உங்கள் பசி போக்கவே நான் இங்கே வந்தேன். அதற்கிடையில் ஒரு சிறு சோதனை செய்து பார்த்தேன். உருவத்தைக் கண்டு யாரையும் குறைவாக மதிப்பிடக் கூடாது என்பதை நான் சொல்லியா நீங்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்? நீங்கள் அறிவில் சிறந்த புலவர். மேலும் மேலும் உங்கள் பணி இந்த உலகெங்கும் பரவட்டும்" என்று வாழ்த்தினார். ஆசி வழங்கினார்.

தமது மனதுக்குகந்த தெய்வமே நேரில் வந்து வாழ்த்தியதைக் கண்டு மனம் மகிழ்ந்த ஓளவையார், முருகப்பெருமானைப் பலவிதமாக வாழ்த்தி, இனிய பல பாடல்களைப் பாடி வணங்கினார்.

"ஓளவைப் பாட்டியே, நீங்கள் பசியுடன் இருப்பதை அறிந்து, உங்கள் பசி போக்கவே நான் இங்கே வந்தேன். அதற்கிடையில் ஒரு சிறு சோதனை செய்து பார்த்தேன். உருவத்தைக் கண்டு யாரையும் குறைவாக

மதிப்பிடக் கூடாது என்பதை நான் சொல்லியா நீங்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டும்? "கற்றது கையளவு, கல்லாதது கடலளவு" என்று கற்றுக்கொடுத்ததே நீங்கள் அல்லவா?

நீங்கள் அறிவில் சிறந்த தமிழ்ப் புலவர். மேலும் மேலும் உங்கள் பணி இந்த உலகெங்கும் பரவட்டும். உங்களுக்கு என்ன வரம் வேண்டும்? " என்று கேட்டார் முருகப்பெருமான்.

ஔவைப் பாட்டி மனம் மகிழ்ந்து முருகப்பெருமானை

வாழ்த்தி வணங்கினார், "என் பசி தீர்க்க ஒடோடி வந்த வேல் முருகா, இந்த ஏழைக்கிழவிக்கு என்றென்றும் உன் அன்பும், கருணையும் வேண்டும். இந்த உலக மக்கள் என்றும் மகிழ்ச்சியாக இருக்க வேண்டும்" அதுவே நான் கேட்கும் வரம், இறைவா" என்றார்.

முருகப்பெருமான், ஔவைப்பாட்டியை நோக்கி, "ஔவைப் பாட்டியே, உங்கள் தமிழ் கேட்க நான் என்றும் ஆவலாயுள்ளேன். நான் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு, உங்கள் அழகுத் தமிழ்க் கவிதைகளால் பதில் கூறுங்கள். முதலாவது கேள்வி, 'கொடியது எது?'"

ஔவைப் பாட்டி முருகப்பெருமானை வணங்கிவிட்டு அந்தக் கேள்விக்குரிய பதிலை ஓர் இனிய கவிதையாகவே வழங்கினார்,

"கொடியது கேட்கின் நெடிய வெவ்வேலாய்!
கொடிது, கொடிது, வறுமை கொடிது!
அதனினும் கொடிது இளமையில் வறுமை.
அதனினும் கொடிது ஆற்ற ஒணாக் கொடுநோய்!
அதனினும் கொடிது அன்பிலாப் பெண்டிர்.
அதனினும் கொடிது இன்புற அவர் கையில் உண்பது தானே!"

(இதன் பொருள்: அன்பில்லாத மனைவி அளிக்கும் உணவுதான் உலகிலேயே மிகவும் கொடியது!)

முருகப் பெருமான் சிரித்தார். "அடுத்த கேள்வி. இனியது எது?" ஔவையார் பாடினார்,

''இனியது கேட்கின் தனிநெடு வேலோய்!
இனிது இனிது ஏகாந்தம் இனிது
அதனினும் இனிது ஆதியைத் தொழுதல்
அதனினும் இனிது அறிவினர்ச் சேர்தல்
அதனினும் இனிது அறிவுள்ளோரைக்
கனவிலும் நனவிலும் காண்பது தானே!''

(இக் கவிதையின் பொருள்: அறிவுள்ளோரைக் காண்பது மிகவும் இனியது.)

''கவிதை மிக்க அழகாய்ள்ளது, ஓளவையே'' என்று பாராட்டிய முருகப்பெருமான்,
''அடுத்த கேள்வி, பெரியது எது?'' என்று கேட்டார்.
ஓளவையார் பாடினார்,
''பெரியது கேட்கின் எரிதவழ் வேலோய்!
பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது
புவனமோ, நான்முகன் படைப்பு
நான்முகன் கரியமால் உந்தியில் வந்தோன்
கரியமாலோ அலைகடல் துயின்றோன்

அலைகடல் குறுமுனி அங்கையில் அடக்கம்
 குறுமுனியோ கலசத்தில் பிறந்தோன்
 கலசமோ புவியில் சிறுமண்
 புவியோ அரவினுக்கு ஒரு தலைப்பாரம்.
 அரவோ, உமையவள் சிறுவிரல் மோதிரம்
 உமையோ இறைவர் பாகத்து ஒடுக்கம்
 இறைவரோ தொண்டர் உள்ளத்து ஒடுக்கம்
 தொண்டர் தம் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே!”

(இக் கவிதையின் பொருள்: இறைவனின் உண்மையான தொண்டர்களின் பெருமை மிகவும் சிறந்தது.)

முருகப்பெருமான் ஓளவையாரின் கவிதைத் திறமையை வியந்து பாராட்டினார், “நீங்கள் கூறுவது உண்மைதான், ஓளவைப் பாட்டியே. இறைவனை மனமுருகி வணங்கும் தொண்டர்களின் பெருமைக்கு நிகரையில்லை. சரி. அடுத்த கேள்வி. ‘அரியது எது?’ என்று கேட்டார்.

ஓளவையார் பாடத்தொடங்கினார்,

“அரியது கேட்கின் வரிவடிவேலோய்
 அரிது அரிது மானிடர் ஆதல் அரிது;
 மானிடர் ஆயினும் கூன் குருடு செவிடு
 பேடு நீங்கிப் பிறத்தல் அரிது
 பேடு நீங்கிப் பிறந்த காலையும்,
 ஞானமும் கல்வியும் நயத்தல் அரிது
 ஞானமும் கல்வியும் நயந்த காலையும்,
 தானமும் தவமும் தாம் செயல் அரிது
 தானமும் தவமும் தாம்செய்வார் ஆயின்
 வானவர் நாடு வழி திறந்திடுமே!”

(இக் கவிதையின் பொருள்: உலகில் எவ்வித குறைகளுமற்ற மனிதனாகப் பிறந்தவன், தானமும், தவமும் செய்வானாக விளங்கினால் வானவர் நாடான சொர்க்கம் அவனை ஏற்றுக்கொள்ள வழி திறந்து வரவேற்கும்.)

அரிய பொருட்களை உள்ளடக்கிய அழகிய தமிழ்க் கவிதைகளை வழங்கிய ஓளவைப் பாட்டியை மன மகிழ்ச்சியுடன் பாராட்டிய முருகப்பெருமான், “அறிவிற் சிறந்த ஓளவைப் பாட்டியே, நீங்கள் செந்தமிழ் மொழிக்கும், நாட்டுக்கும், நாட்டு மக்களுக்கும் மேலும் நெடுங்காலம் தொண்டாற்றி வாழ்வீர்கள்” என்று வாழ்த்தி, ஆசி கூறி மறைந்தார்.

கண்ணப்ப நாயனார்

உடுப்பூர் என்பது பூம்பொழில்களும், புத்தம் புது மலர்ச்சோலைகளும் சூழ்ந்த மலைவள மிக்கப் பொத்தப்பி நாட்டிலுள்ள சிற்றூர். இத்தலத்தைச் சுற்றி ஓங்கி உயர்ந்த மலைகள் சூழ்ந்திருந்தன. யானைத் தந்தங்களை வேலியாகக் கொண்டதும், பெரிய மதில் அரண்களையும் உடையதுமான இவ்வூர் வேடர்களின் தனி நாடாய்த் திகழ்ந்தது. இவர்கள் மறவர் குலத்திற்கு ஏற்ப வேட்டையாடுவதில் வல்லவர்களாக இருந்தனர். தோலுடை தரித்து, ஊனை உண்டு, கொடுத்தொழில் புரியும் இவ்வேடர் குலத்திற்குத் தலைவனாக இருந்தவன்தான் நாகன். இவனது மனைவி தத்தை என்பவள். வான் வலிமையும், தோள் வலிமையும் ஒருங்கே பெற்ற நாகன், குற்றம் புரிவதையே தொழிலாகக் கொண்டவன். அம்மறக்குடி மங்கையும் கணவனைப் போலவே வீரமும், வலிமையும்

கொண்டு, பெண் சிங்கம் போலிருந்தாள். இருவரும் பல்வகைச் சிறப்புக்களோடும் வாழ்ந்து வந்தனரே தவிர, அவர்களுக்கு மன நிம்மதியில்லை. நாகனுக்கும், தத்தைக்கும் திருமணமாகிப் பல காலமாகியும் மக்கட்பேறு இல்லை. அதற்காக இருவரும் பக்தர்கள் குறை தீர்க்கும் எல்லாம்வல்ல முருகக் கடவுளைப் பல வழிகளில் அனுதினமும் வழிபட்டு வந்தனர். இவர்களது இடையறாத பக்திக்கு சுந்தரக் கடவுளும் கருணைக் காட்டினார். குன்றுகள் தோறும் குடியிருக்கும் குமரவேள், நாகனுக்கும், தத்தைக்கும் குழந்தைச் செல்வத்தை அருளினார். முருகப் பெருமானின் திருவருளால் மறவர்குடி மங்காது விளங்க, தத்தை ஒரு ஆண் மகவை ஈன்றடுத்து மகிழ்ந்தாள். பிறக்கும்போதே குழந்தையைக் கைகளில் தூக்கமுடியாத அளவிற்குத் திண்ணமாய் இருந்ததால் அவர்கள்

அக்குழந்தைக்கு திண்ணன் என்று சிறப்புப் பெயர் வைத்தனர். வேடர்கள் அனைவரும் மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்கி ஆரவாரித்தனர். புலிக்குட்டிபோல் வீரத்தோடு பிறந்த திண்ணன் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளரலானான். வேடர் குல முறைமைக்கு ஏற்ப உரிய பருவத்தில் திண்ணன் வில் வித்தை யை முறையோடு பயின்று, உரிய காலத்தில் வல்லவனாக விளங்கினான். பிரபஞ்சம் திண்ணனைப் பதினாறு பிராயம் நிரம்பப் பெற்ற வாலிபனாக்கியது. முதுமையை அடைந்த நாகன், தலைமைப் பதவிக்குத் தன் மகனை மாற்ற எண்ணி அதனை வேடர்களிடம் தெரிவத்தான். அவர்களும் நாகனின் விருப்பப்படியே திண்ணனைத் தலைவனாக ஏற்றுக்கொள்ள இசைந்தனர். திண்ணனாரும் வேடர்களுக்கு ஈடு இணையற்ற வீரத்தலைவர் ஆனார். உள்ளமும், உடலும் பூரித்துப்போன நாகன், தேவதைகளுக்குப் பூசை செய்யும் தேவராட்டியை வரவழைத்து குல வழக்கத்திற்கு ஏற்பத் தேவதைகளுக்குப் பூஜை செய்யுமாறு கட்டளையிட்டான். தேவராட்டி வழிபாடு செய்து, திண்ணன் தந்தையினும் மேம்பட்டவனாய் விளங்குவான் என்று ஆசி கூறினாள். ஒருநாள் குல வழக்கப்படி வேட்டைக்குப் புறப்பட எண்ணினார் திண்ணனார். இறைவழிபாட்டை முடித்துக் கொண்டு மற்றவர்களோடு வேட்டைக்குப் புறப்பட்டார். மேகம் போல் வேடர் கூட்டம் சூழ, திண்ணனார் வேட்டையாடக்காட்டிற்குள் புகுந்தார். குகைவிட்டுக் கிளம்பும் கொடும் புலியைப்போல் திண்ணனார் வேட்டையாடத் தொடங்கினார். பறவைகளும், கொம்புகளும் பெரு முழக்கமிட்டன. வேடர்களால் வாயால் சீழ்க்கையடித்தனர். கைகளைத் தட்டி ஓசை எழுப்பினர். வேடர்களின்

ஆர்ப்பாட்டத்தில் காடே அதிர்ந்தது சிங்கங்கள் கர்ஜித்து வந்து, வேடர்களின் குத்தீட்டிகளுக்குப் பலியாயின. பாய்ந்து வந்து புலிகள் அம்பினால் தாக்கப்பட்டு உயிர் நீத்தன. துள்ளித் துள்ளி வந்த மான்கள் பல மடிந்து வீழ்ந்தன. மற்றும் பல வனவிலங்குகளும் வேடர்களின் கணைகளுக்குப் பலியாயின. இந்தச் சமயத்தில் திடுக்கிடும் நிகழ்ச்சி ஒன்று நடந்தது. வலையை அறுத்துக்கொண்டு தப்பி ஓடிய பெரிய பன்றி ஒன்று வேட்டை நாய்களிடமிருந்து எப்படியோ தப்பித்துக் கொண்டதோடல்லாமல் வேடர்கள் கணைகளுக்கும் தப்பி அதி வேகமாக ஓடத் தொடங்கியது. வேடர்கள் பன்றியைத் துரத்திக் கொண்டு ஓடினர். பன்றி சிக்கவில்லை. அனைவரும் களைப்பு மேலிடப் பின்தங்கினர். ஆனால் திண்ணனார் மட்டும் உறுதியோடு பன்றியைப் பின்தொடர்ந்து கற்களையும், முட்களையும், பாறைகளையும் பாராமல் காட்டு முயல்போல் பாய்ந்தோடியவாறு பன்றியைப் பிடிக்க முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தார். திண்ணனின் மெய்க்காவலர்களாகிய நாணன், காடன் என்ற இருவர் மட்டும் அவரைப் பின்தொடர்ந்து ஓடினர். எல்லோரையும் ஏமாற்றிவிட்டுக் காற்றினும் கடுகப் பாய்ந்தோடிய பன்றியைப் பிடித்தார். உடைவாளால் வெட்டி, அதனைத் துண்டு துண்டாக்கினார் திண்ணனார். திண்ணனாரின் பின்னால் ஓடிவந்த நாணனும், காடனும் திண்ணனார் இருக்குமிடத்தை அடைந்து, தலைவரது ஆற்றலைக் கண்டு வியந்தனர். திண்ணனாரின் வீரத்திற்குத் தலைவணங்கிய அவ்விருவரும், அவர் கால்களில் வீழ்ந்து வணங்கினர். அம் மூவருக்கும் நேரம் அதிகமானதாலும் ஓடிவந்த

களைப்பினாலும் பசி மேலிட்டது.

மூவரும் பன்றியை நெருப்பில் சுட்டு தின்று, தண்ணீர் அருந்திச் செல்ல தீர்மானித்தனர். ஆனால் திண்ணனாருக்குத் தண்ணீர் எங்கே கிடைக்கும் என்ற ஐயம் எழவே அவர்களிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார். இதற்கு முன், பல தடவை வேட்டைக்குவந்து பழக்கப்பட்ட நாணன், திண்ணனிடம், சற்று தொலைவில் உள்ள தேக்குமரத் தோப்பினைக் கடந்து சென்றால் குன்றுகளின் அருகாமையில் பொன்முகலி என்னும் ஆறு ஓடுகிறது. என்று விளக்கினார். நாணனின் பேச்சைக் கேட்டு பூரித்துப்போன திண்ணனார், அப்படியா! நாம் அனைவரும் அங்கேயே போவோம். இந்த பன்றியையும் தூக்கிச் செல்வோம் என்று சொல்லி முன்னால் புறப்பட, நாணனும் காடனும் பன்றியைத் தூக்கிக் கொண்டு திண்ணனாரை வழிநடத்திச் சென்றனர். செல்லும் வழியே திண்ணனார் காளத்தி மலையைக் கண்டார். திண்ணனார் ஒரு வினாடி அப்படியே அசைவற்று நின்றார். காளத்தி மலையைப் பார்க்க பார்க்க அவருக்கு மெய் சிலிர்த்தது. எதனாலோ, அவர் உடம்பில் புதுச் சக்தி பிறந்தது. மலை மீது ஒளிப்பிழம்பு தெரிவது போன்ற பிரமை அவரைப் பற்றிச் சற்று நேரம் மெய்மறக்கச் செய்தது. குன்றின் அழகையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த திண்ணனார் செவிகளில் மட்டும் விழும்படியாக, மலைமீது ஐந்த தேவ துந்துபிகள் கடல் ஒலிபோல் முழக்கம் செய்தன. அந்த ஒலியைக் கேட்கும் பேறு பெறாத நாணன் செவிகளில், தேனீக்கள் தேனடையைச் சூழ்ந்து கொண்டும் எழுப்பும் ஓசைதான் ஒலித்தது. திருமலையில் திருவுள்ளம்

பதிந்து போன திண்ணனார், நாணா! அக்குன்றுக்குச் செல்வோமா? என்று உணர்ச்சி மேலிடக் கேட்டார். ஏதோ சொல்ல முடியாத உணர்ச்சி ஒன்று திண்ணனாரைத் தடுத்தாட்கொண்டது. ஓ, போகலாமே! அம்மலையிலே நல்ல காட்சிகள் பலவற்றைக் காணலாம், அத்தோடு அம்மலையிலுள்ள குடுமித்தேவர் கோவிலுக்குச் சென்று, அவரையும் கும்பிட்டு வரலாம் என்று நாணன் கூறினான். அவன் மொழிந்தது கேட்டு திண்ணனார் களிப்படைந்தார் அவர் உடம்பில் பேரின்பச் சக்தி பிறந்தது. திண்ணனாருக்குச் சொல்ல முடியாத அளவிற்கு மகிழ்ச்சி பெருக்கெடுத்தது. மலையைப் பார்க்கப் பார்க்க உலக பாரம் குறைவது போன்ற ஒரு புத்துணர்வு திண்ணனாருக்கு ஏற்பட்டது. குடுமித்தேவரைக் காணவேண்டும் என்ற ஆசை பள்ளத்தில் பாய்ந்த வெள்ளம்போல் அவர் உள்ளத்தில் புகுந்து ஓடியது.

குடுமித் தேவரைக் கும்பிட வேண்டுமென்ற எண்ணம், அவரை மேலும் விரைந்து செல்லத் தூண்டியது. நடந்து சென்று கொண்டிருந்த திண்ணனார், ஆசை மேலிட, ஆவல் உந்திட, ஓட ஆரம்பித்தார். நாணனும் காடனும் கூடவே விரைந்தனர். சற்று நேரத்தில் மூவரும் பொன் முகலி ஆற்றின் கரையை அடைந்தனர். திண்ணனார், காடனை நோக்கி, காடா! நீ, நீ மூட்டி, இப்பன்றியைச் சுட்டுச் சாப்பிடுவதற்குப் பக்குவமாகச் செய்து வை. அதற்குள் நானும், நாணனும் மலைக்குப் போய் வருகிறோம் என்று கூறினார். திண்ணனாரும், நாணனும் வேக வேகமாக பொன்முகலி ஆற்றைக் கடந்து மகிழ்ச்சியுடன்

திருக்காளத்தி மலைச்சாரலை அடைந்தனர். பகலெல்லாம் பாரிலே பவனி வந்த பகலவன் கடமையை முடித்த களிப்பிலே, களைப்பு நீங்கக் கடல் வாயிலை அடைந்து கொண்டிருக்கும் நேரம் ! மலைக் கதிர்வனின் மஞ்சள் வெயில்திருக்காளத்தி மலையைப் பொன்மயமாக்கியது. நாணன், திண்ணனாருக்குப் பாதை காட்டும் பொருட்டு முன்னால் நடந்து சென்றான். திண்ணனார் அவனைப் பின் தொடர்ந்தார். மலையின் மீது படிகளைக் கடந்து செல்லும் நேரம் உலகத் தத்துவங்கள் என்னும் படிகளைக் கடப்பது போன்ற ஒருவித மன உணர்வு பூண்டார் திண்ணனார். வேணிநாதரின் முடி மேலிருக்கும் வெண்ணிலாவின் தன்மைபோல் திண்ணனார் நெஞ்சம் குளிர்ந்தது. ஒவ்வோர் படி மீதும் அடி எடுத்து வைக்கும் போதும், அவரது உள்ளத்தில் எதனாலோ பக்தி வளர்ந்தது. முருகனைப் போற்றும் திண்ணனார், சிவத்தை சாரும் சிவயோகி போலானார். திண்ணனார், முற்பிறப்பில் செய்த தவத்தின் பெருக்கம் அவரது உள்ளத்தில் அன்பைப் பெருக்கியது. ஆண்டவன் மீது ஆராக காதலைப் பொங்கி எழுச் செய்தது. காளத்தி மலையின் உச்சியில் முழுங்கும் பஞ்சதேவதுந்துபிகளின் ஒலியைக் கேட்க கேட்க ஆசை பொங்கி வழிந்தது. உள்ளம் ஏதோ ஒரு சொல்ல முடியாத விருப்பத்தை அடைந்தாற்போல் தோன்ற மெய் சிலிர்த்தது. மலை மீதேறிய திண்ணனார் அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் குடுமித் தேவரைக் கண்டார். அவரது வடிவெல்லாம் புளகம் பொங்கியது. அருள் விழிகளில் ஆனந்தக் கண்ணீர் அருவிபோல் பாய்ந்தது.

திண்ணனார் முகத்திலே புதிய பிரகாசம் ஒன்று ஏற்பட்டது. எம்பெருமானின்

கருணை கூர்ந்த அருட்திருநோக்கம் அவர் மீது பட்டது. திண்ணனார் ஒப்பற்ற அன்பு வடிவமாய்த் திகழ்ப் புதுப்பிறவி எடுத்தாற்போல் ஆனார். ஞாயிறு தோன்ற நலியும் இருள்போல திண்ணனார் நெஞ்சத்தில் தோன்றிய அருள், அஞ்ஞானத்தை அறவே நீக்கியது. ஞானத்தை ஊட்டியது. சிவகொழுந்தை அப்படியே பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தார். அன்பினாலும் பேருவகையினாலும் ஈர்க்கப்பெற்ற திண்ணனார் ஆசை பொங்கி மேலிட அருள் வடிவமான அம்மையப்பரைக் கட்டித் தழுவினார். முத்தமாரி பொழிந்தார். பன்முறை வீழ்ந்து வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்தார். விழி இரண்டும் அருவி போல் ஆனந்த நீரைச் சிந்தின. திண்ணனார் மதுவுண்ட வண்டுபோல் ஆனார் அவரது மொழி குமுறியது. உடல் குளிர்ந்தது. உள்ளம் பேருவகை எய்தியது. திண்ணனார் அன்பே உருவானார். அகில உலகத்தையும் மறந்து சிலைபோலானார். சற்று நேரத்தில் மீண்டும் நினைவு பெற்றார். இந்த ஏழைக்கு இவர் அகப்பட்டார். இப்பிறப்பில் நான் பெற்ற பேற்றை வேறு எவருமே பெற்றிருக்க முடியாது என்று உணர்ச்சி பொங்கக் கூறிய திண்ணனார், எல்லையில்லா ஆனந்தப் பெருக்கில் கூத்தாடினார். இறைவனைச் சுற்றிச் சுற்றி வலம் வந்து, நெற்றி சிவக்க நிலத்தில் வீழ்ந்து சிவலிங்கத்தை வணங்கினார். திண்ணனாரின் மனத்திலே திடீரென்று ஒரு கலக்கம் குடிபுருந்தது. அவரது பிஞ்சு மனத்திலே ஒரு கேள்வி பிறந்தது. கரடியும், வேங்கையும், கரும்புலியும், வாழும் இக்கொடிய கானகத்தில் குடுமித் தேவர், துணை எதுவுமின்றித் தனித்து இருக்கிறாரே ! வனவிலங்குகள் வந்து என் எம்பிரானுக்கு ஏதாகிலும் துன்பத்தைக் கொடுத்து விட்டால் என்ன செய்வது ? என்னால் அக்கொடுமையைக் கண்டுகொண்டு

எப்படிப் பொறுமையாக இருக்க முடியும் ? இப்படி தமக்குள் எண்ணிப் பார்த்த திண்ணனார், தாங்க முடியாத வேதனையால் விம்மி விம்மி அழத் தொடங்கிவிட்டார், அவரது கையில் இருந்த வில், தானாக நழுவி நிலத்தில் வீழ்ந்தது. அப்பொழுது திண்ணனார் இறைவனின் திருமேனியில் பச்சிலையும், நீரும் இருப்பதைப்பார்த்து, என் ஐயனை இப்படியெல்லாம் செய்தவர் யாராக இருக்கலாம் என்று தமக்குள்ளேயே கேட்டுக் கொண்டார். உண்மையை அறிய விரும்பிய திண்ணனார் இதே கேள்வியை நாணனிடம் கேட்டார். நாணன் திண்ணனாரை நோக்கி தலைவா ! இதெல்லாம் யாருடைய வேலை என்பதை நான் நன்றாக அறிவேன் முன்னொரு முறை, நான் உங்கள் தந்தையுடன் இக்கோவிலுக்கு வந்திருந்தேன். அது சமயம் பார்ப்பனர் ஒருவர் இக்குடுமித் தேவருக்குப் பச்சிலையிட்டு நீரை வார்த்துச் செல்வதைக் கண்டேன். இன்றும் அவர்தான் இவ்வாறு செய்திருத்தல் வேண்டும் என்றான்.

நாணன் கூறியதைக் கேட்டு திண்ணனார் இவ்வாறு செய்வதுதான் குடுமித் தேவருக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரக் கூடிய செய்கைகள் ஆகும் என்பதை உணர்ந்தார். தாமும் அவற்றைக் கடைப்பிடித்து அவ்வழி செல்ல முடிவுகட்டினார். ஏன் நாணா ! அப்படி என்றால், நாம் அன்போடு எதைச் செய்தாலும் இறைவன் ஏற்றுக்கொள்வார் போலிருக்கிறதே ! என்று ஒன்றுமறியாப் பாலகனைப் போல் கேட்டார். திடீரென்று திண்ணனாருக்குத் தாம் இறைவனைப் பட்டினி போட்டு விட்டோமோ ? என்ற ஐயமும் எழுந்தது. உண்மையிலேயே இறைவன் பசியுடன் தான் இருப்பார் என்ற முடிவிற்கும் வந்தார் திண்ணனார். குடுமித் தேவரே ! என் இறைவனே ! நீர்

இங்கு தனியாக அல்லவா இருக்கிறீர் ? உமக்குப் பன்றி இறைச்சியும், குளிர்ந்த தண்ணீரும் கொடுப்பவர் யார் ? என்று புலம்பத் தொடங்கிவிட்டார். உடனே விரைந்து சென்று, இறைவனுக்கு இறைச்சியும், தண்ணீரும் கொண்டு வரும் நோக்கோடு முன்னால் இரண்டடி எடுத்து வைத்தார். சட்டென்று எதையோ மனதில் எண்ணியவாறு ஓடிவந்து இறைவனைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டு, இந்த இடத்தை விட்டுப் பிரிந்து நான் எங்குமே போகமாட்டேன். ஒரு அடி கூட நான் நகர மாட்டேன். என் ஐயனைப் பிரிந்துருக்கவே முடியாது என்று கூறியவாறு இறைவனை விடாது அணைத்தபடியே இருந்தார். அந்த இடத்தைவிட்டுப் போகவே அப்பொழுது அவருக்கு மனம் வரவில்லை. அப்படியே சென்றாலும் சற்று அடி எடுத்து வைப்பார். மீண்டும் வருவார். சிவலிங்கத் திருமேனியைத் தழுவுவார். உச்சிமோந்து நிற்பார். பேரன்போடு திரும்பிப் பார்த்து நிற்பார். மீண்டும் ஓடிச்சென்று இறைவனைக் கட்டித் தழுவிக்கொள்வார். இறைவனைக் கட்டித் தழுவி, குழந்தைப் போல் கொஞ்சிக் குழைவார். தாய்ப் பசுவை விட்டுப் பிரிய முடியாமல்துடிக்கும் கன்று போல், திண்ணனார் குடுமித்தேவரை விட்டுப் பிரிய முடியாமல் மனம் வாடினார். பிறை சூடிய பெருமானை நினைத்து, புலம்பிப் புலம்பி கலங்கி நின்ற திண்ணனார், பித்தனாகவே மாறிவிட்டார். இறுதியில் எப்படியோ மனத்தை ஒருவாறு தேற்றிக்கொண்டு வில்லைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார். இறைவனைத் திரும்பித் திரும்பி பார்த்துக் கொண்டே வழி நடந்தார். திண்ணனாரின் ஒவ்வொரு செயலையும் பார்த்துக் கொண்டே இருந்த நாணன், இவருக்கு பைத்தியம் பிடித்து விட்டதோ ? என்று மனதில்

எண்ணியவாரே திண்ணனாரைப் பின் தொடர்ந்து சென்றான். திண்ணனார் பற்றற்ற பரம ஞானியைப் போல் நடந்து கொண்டிருந்தார். அவரது கால்கள்தான் நடந்து கொண்டிருந்தனவே தவிர, அவரது எண்ணமெல்லாம் காளத் திமலைக் கோயில் மீதுதான் இருந்தது.

பொன் முகலி ஆற்றைக் கடந்து, காடன் எதிரில் வந்து நின்றதுகூட அவரது உணர்வுக்கு அப்பாற்பட்ட செயலாகவே இருந்தது. அந்த அளவிற்கு அம்பலத்தரசரின் அருள் கயிற்றினால் பிணைக்கப்பட்டிருந்தார் திண்ணனார். திண்ணனாரைப் பார்த்த காடன், அன்போடு தலைவரை எதிரில் வந்து தொழுதான். நாணன் அவனிடம், குடுமித்தேவரை நம் தலைவர் உடம்புப் பிடியாக அல்லவா பிடித்துக்கொண்டு விட்டார் ! இப்போது இங்கு வந்திருப்பது கூட வீட்டிற்கு போவதற்காக அல்ல குடுமித்தேவருக்குப் பன்றி இறைச்சியைப் பக்குவப்படுத்திக் கொண்டு போவதற்காகத்தான். தெய்வ மயக்கம் தலைக்கேறிக் குடுமித்தேவரோடு ஐக்கியமாகிவிட்டார் என்று கூறினான். நாணன் மொழிந்ததைக் கேட்டு காடன் நிலை குலைந்தான். நமக்கெல்லாம் தலைவராக இருக்கும் இவர் எதனால் இப்படி மாறிவிட்டார் ? என்று தனக்குள் வேதனையோடு கேட்டுக் கொண்டான். நாணனும், காடனும், திண்ணனாரிடம் நாட்டிற்குப் புறப்படலாம் என்று பல தடவைகள் கேட்டனர் ! திண்ணனார் மவுனமாகவே இருந்தார். இறைவனின் அருள் வெள்ளத்திலே மூழ்கிய திண்ணனார் இவர்களது கூற்றையெல்லாம் சற்றும் செவி சாய்த்துக் கேட்காது இறைச்சியைப் பக்குவப்படுத்து வதிலேயே தமது முழுக் கவனத்தையும் செலுத்தினார். அம்பினால் பன்றியைக் கிழித்து இறைச்சி

யைத் துண்டு துண்டாக வெட்டினார். அவற்றைக் நெருக்கமாக அம்பிலே கோர்த்து, நெருப்பில் நன்றாகக் காய்ச்சித் தக்கபடி பக்குவமாகச் சமைத்தார். அவற்றை வாயில் இட்டுச் சுவைத்துப் பார்த்தார். வாய்க்குச் சுவையாக இருந்த நல்ல இறைச்சித் துண்டுகளை எல்லாம் தேக்கிலையால் செய்த தொன்னையிலே எடுத்துக் கொண்டார். திண்ணனாரின் இச்செய்கைகளை எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்த காடனுக்கும், நாணனுக்கும் என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. நாகனையும், தேவராட்டியையும் அழைத்து வந்து தக்க முடிவு காணலாம் என்ற எண்ணத்தோடு, திண்ணனாரிடம் கூடக் கூறலாம் புறப்பட்டனர். கண்ணிருந்தும் குருடராய், காதிருந்தும் செவிடராய் இறைவன் அன்பு மயக்கத்தில் ஐம்புலனையும் ஒருமைப்படுத்தித் தம்மை மறந்திருந்த திண்ணனார், இவர்கள் பேசியதையும் கவனிக்கவில்லை; இவர்கள் சென்றதையும் கவனிக்கவில்லை. திண்ணனார் தொன்னையில் பன்றி இறைச்சியை நிரப்பிக் கொண்டார். இறைவனை நீராட்டுவதற்காக பொன் முகலி நீரை வாயில் நிறைய முகந்து கொண்டார். பூசிப்பதற்குத் தேவையான நறுமலர்களைக் கால்களினால் பறித்து வந்து தலைமீது ஏந்திக் கொண்டார். ஒரு கையிலே வில், மற்றொரு கையிலே ஆற்றுநீர், தலையிலே மலர்கள், இதயத்திலே இறைவனைப் பற்றிய சிந்தை ! இப்படியாக, சிவ வழிபாட்டிற்குப் புறப்பட்ட திண்ணனார், காளத்தி மலையை நோக்கி வேகமாக ஓடினார். சிவலிங்கப் பெருமானின் திருச்சன்னிதானத்தை அடைந்தார்.

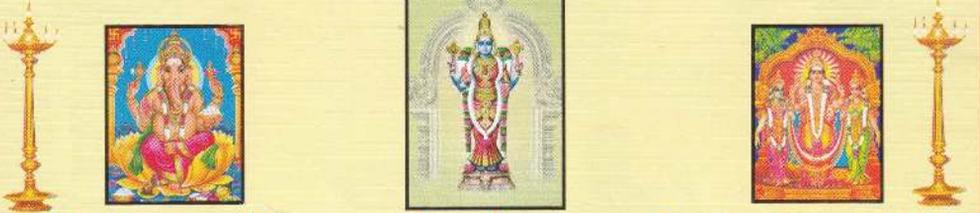
தொடரும்....

குழந்தைகளே!,

கீழே உள்ள படத்திற்கு உங்களுக்குப் பிடித்தமான
வர்ணங்களை பூசி அழகு பாருங்கள்.

உன்னைத்
தீட்டலாம்
உங்களுக்கு!

ஸ்ரீ கனகதுர்க்கா அம்பாள் ஆலயம். சுவெற்றா. ஜேர்மனி

ஸ்ரீ கனகதுர்க்கை அம்பாள் ஆலயம்
Sri Kanakathurka Ampal Tempel

Sri Kanakathurka Ampal Tempel e.V.
Robert Koch Strasse 5
58239 Schwerte
Tel.: 02304 16 72 1

பூசை நேரங்கள்:
தினமும் 18:00 மணிக்கு நித்தியபூசை
வெள்ளிக்கிழமை,
செவ்வாய்க்கிழமைகளில்
16:30 மணிக்கு அபிசேகமும்
18:00 மணிக்கு பூசையும்
நடைபெறும்.

ஆலயம் திறந்திருக்கும் நேரம்:
தினமும் 17:00 மணி முதல்
19:00 மணி வரை.
வெள்ளிக்கிழமை,
செவ்வாய்க்கிழமைகளில் 16:00 மணி
முதல் 19:00 மணி வரை.

03.12.2014:
பிரதேச விரதம்
05.12.2014:
பூரணை விரதம்
06.12.2014:
விநாயகர் ஷஷ்டி விடுதாரம்பம்
10.12.2014:
சங்கடகர சதுர்த்தி
21.12.2014:
அமாவாசை விரதம்
25.12.2014:
சதுர்த்தி விரதம்
26.12.2014:
திருவம்பாவை பூஜை ஆர.
27.12.2014:
விநாயக ஷஷ்டி விரத பூர்த்தி

விசேட பூசை நாட்களில் நே
மாற்றமடையும்.

ஆலயக்குரு:

"தர்க்காபூஜாதரத்தர்"

சினிமா சிவசாமிகளுக்கள் ஷஷ்டிநாளுக்குக்கள்

Tel.: 0 23 04 / 91 09 44 5

Mobil: 0177 201 69 41

வங்கி விபரம்:

Sri Kanakathurka Ampal Aalayam Schwerte e.V

Stadtparkasse Schwerte

IBAN: DE 06 44 15 2490 0000 0 78998

BIC: WELADED1SWT

செரு.

0 23

0 23

0 23

24மணி நேர வானொலிச் சேவை

ஐரோப்பியத் தமிழ் வானொலி

European Tamil Radio

STUDIO TELEPHONE NR:

Germany: 02381 97 25 560

Swiss: 044 508 7210

France: 01 70 90 10 44

England: 020 36 42 83 36

Ca, Toronto: 416 906 36 53

Ca, Montreal: 514 228 37 52

Int.: 0049 23 81 54 44 525

atbird 13° - Freq: 11.200 (V) - S · R: 27500 - Fec: 5/6

www.etr.fm - etr24.mobi

For more details:

Tel: 00 49 (0) 23 81 95 56 09 - Fax: 00 49 (0) 23 81 97 25 556 - eMail: info@etr.fm